

Αλήθεια, θυμούνται οι Άγιοι;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

του Λάμπη Ταγματάρχη

Αν κάποιος ήθελε να με χαρακτηρίσει κάπως, θα μπορούσε να πει οτιδήποτε... εκτός του ότι είμαι ένας ιδιαίτερος θρησκευόμενος άνθρωπος.

Είμαι δηλαδή της εκκλησίας όσο -υποθέτω- κι εσείς... Η εκκλησία με βλέπει το Πάσχα λίγο πριν από την Ανάσταση και άντε σε κανέναν γάμο παλαιότερα, τώρα πια συχνά μόνο σε κηδείες...

Αυτά...

Τώρα, το πώς βρέθηκα εγώ στο Άγιο Όρος, πριν χρόνια, πώς με πείσανε να περπατήσω ικανή απόσταση για να δω από κοντά έναν ασκητή που τον λέγανε Παΐσιο που είχε φήμη φοβερή και τρομερή και που έρχονταν από τα πέρατα του κόσμου να τον δούνε... δεν το κατάλαβα...

Άλλωστε, όταν αποφασίζεις να πας στο Όρος έχεις συμφιλιωθεί με την ιδέα πως δεν θα πρέπει να τα καταλαβαίνεις όλα ή, τουλάχιστον, να αφήνεις συνειδητά κενά, έτσι ώστε να περάσει μέσα σου ό,τι είναι να περάσει...

Η λογική δεν εξηγεί τα πάντα – τουλάχιστον στο Όρος... Βρέθηκα λοιπόν σ' ένα μονοπάτι με μια μεγάλη κατηφόρα στην αρχή εγώ και η παρέα μου, μέχρι που κατάλαβα πως ήμουν μέλος μια μικρής ευλαβικής πορείας.

Ενός ετερόκλητου πλήθους με την ίδια κατεύθυνση προς τη σκήτη του Παΐσιου.

Άλλοι προσεύχονταν, άλλοι μουρμούριζαν τροπάρια άγνωστα σε μένα, άλλοι κρατούσαν σταυρούς και εικόνες

και οι περισσότεροι ένα μικρό δώρο -πεσκέσι- μη φανταστείτε τίποτα ιδιαίτερο – λίγα φρούτα, ξηρούς καρπούς ή λίγα κάστανα.

Εγώ, βέβαια, απροετοίμαστος για την «ιερή κατάβαση-επίσκεψη» μονίμως καχύποπτος, «άπιστος» και διακριτικά είρων, δεν κρατούσα τίποτα...

«Άντε να το δούμε κι αυτό έλεγα μέσα μου» και σκεφτόμουν ήδη την ανηφόρα της επιστροφής και τα τσιγάρα που έπνιγαν το στήθος μου.

Με το που φτάσαμε στη σκήτη, είδα τον γέροντα να συνομιλεί όρθιος λίγα μέτρα πιο εκεί μ' έναν επισκέπτη. Μια μεγάλη ουρά είχε σχηματιστεί, μόλις έφευγε ο ένας πιστός ακολουθούσε ο άλλος.

Οι συνομιλίες ήταν ολιγόλεπτες...

Στα κλαριά του δένδρου οι κρεμασμένες πλαστικές σακούλες με τις προσφορές στον γέροντα. Ενα παγκάκι πιο εκεί, το εξαιρετικά χαμηλό πορτάκι μιας καλύβας η ναΐσκου ή και τα δυο, μυρωδιές από την άνοιξη να τρυπάνε τα ρουθούνια.

Ειλικρινά δεν κατάλαβα πώς βρέθηκα στην ουρά, ειλικρινά δεν κατάλαβα πώς έφτασε η σειρά μου να βρεθώ μπροστά του.

Όρθιος, σαστισμένος, αμήχανος, απροετοίμαστος και «ένοχος» γιατί εγώ δεν πήγα για να του πω κάτι... Απλά πήγα για να δω...

-Και εσένα τι σε στεναχωρεί και ήρθες εδώ; με ρώτησε

Πραγματικά τα είχα χάσει...

Κοίταγα το τριμμένο ράσο του, τον κοίταγα στα μάτια, στο χαρακωμένο πρόσωπό του, ήταν 60 χρονών κι έμοιαζε ογδόντα ή το αντίθετο;

Αυτός, λοιπόν, είναι ο γέρον Παΐσιος;

Ξαναρωτάει,

- Πώς είπαμε σε λένε;

«Λάμπη», του απαντώ...

-Δηλαδή, Χαραλάμπης;

«Μάλιστα...».

Με προτρέπει ξανά...

-Πες μου τι σε απασχολεί, πες μου μια αμαρτία σου.

Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα (αν είσαι γεμάτος αμαρτίες δεν ξέρεις ποια να πρωτοπείς)

Του απαντώ με «νεανικό κι αγνό ενθουσιασμό»...

«Δεν έχω αμαρτίες... αλλά και να έχω δεν τις έχω πει ποτέ σε εξομολογητή. Με άλλα λόγια, δεν έχω εξομολογηθεί ποτέ».

-Μα, αγαπητέ μου Χαραλάμπε, φαίνεσαι έξυπνος. Η εξομολόγηση για τον άνθρωπο είναι ό,τι για τον στρατιώτη στον πόλεμο, μια ώρα ξεκούραση... ό,τι για τον τραυματία από την καθημερινή μάχη, ένας γιατρός. Όταν εξομολογείσαι αυτά που σε βαραίνουν, αποδιώχνεις, ξεφορτώνεσαι βάρη, μπορείς να συνεχίσεις πιο ξεκούραστος...

Δεν απάντησα... Έσκυψα μπροστά να κάνω πως θα του φιλήσω το χέρι, αυτός το τράβηξε πίσω για να μη το φτάσω.

Είναι κι αυτό μέρος ενός άτυπου τελετουργικού.

Τον ευχαρίστησα με το πιο χαζό ύφος του κόσμου κι έφυγα... Συγχωρείστε με κι εσείς άλλα πού να ξέρω ο αμαρτωλός πώς αποχαιρετάς έναν Άγιο;

Στον δρόμο της επιστροφής έλεγα στον συνταξιδιώτη φίλο μου: «Δεν θα ξεχάσω την παρομοίωση με τον κουρασμένο στρατιώτη».

-Πού να 'ξερε ότι σε λένε και Ταγματάρχη, μου απάντησε αυτός.

Πέρασαν χρόνια από τότε... Οι προφητείες του έγιναν δώρα σε κυριακάτικες εφημερίδες. Και το όνομά του εξώφυλλο σε βιβλία που πουλάνε με πάθος τηλεοπτικοί βιβλιοπώλες.

Χθες έμαθα πως ανακηρύχθηκε Άγιος. Τώρα, όταν πεθάνω, θα έχω τα μέσα, σκέφτηκα... Αν με θυμάται...

Αλήθεια, θυμούνται οι Άγιοι;

Πηγή: thetoc.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr